

Кой затри българския Нелсън Мандела

*Монтираха ореол на Стефан Савов,
докато единственият истински български дисидент умря в мизерия*

10 януари 2000 г.
в. Монитор

В събота вечер Българската национална телевизия отдели една трета от централните новини, за да почете паметта за Стефан Савов. Пред публиката той беше представен като основния строител на нова България, стълб на демокрацията и водещ антикомунист.

Ден преди кончината на Савов почина един друг българин, който заслужава много повече признание за позициите си с комунизма, на която посвещава целия си живот. Това е Илия Минев - патриот, националист, антикомунист, прекарал 27 години в затворите на тоталитаризма.

Илия Минев е завършеният пример за това как може да бъде пренебрегнат един истински борец за демокрация за сметка на една създадена изкуствено легенда. Защото легендата Савов беше сътворена от режисьорите на Кръглата маса, на това удобно за външните продуценти СДС, което днес управлява България като чужда държава. **Минев не се побираше в тези калъпи. Затова умря в мизерия, без да бъде допуснат дори за ден в политиката след 1990 г.**

Защо всички днешни политици възпяха Савов?

Днешната политическа върхушка е от същия инкубатор като Стефан Савов - безлични хора, без собствени инвенции, без истинска мисъл за страната и народа си. Единственият начин да станат важни е да се легендизират. Стефан Савов се появява в СДС, когато вече е ясно, че ще има избори и в парламента ще влезе втора голяма партийна сила освен БКП. Тогава, когато се разбира, че „вече не бият“ за антикомунизъм. Дори напротив, може да станеш народен представител. По време на протеста на Екогласност на 3 ноември 1989 г. с връчване на подписката против проекта „Рила -Места“, Савов отказва да се включи в демонстрацията. Не ме замесвайте в такива неща, казал бъдещият председател на парламента, спомня си един от екоактивистите. На „Раковски“ 134 го довежда Борис Кюркчиев, председател на възстановената през 1989 г. Демократическа партия. В сравнение със старите муцуни, преминали през неформалните движения като Собаджиев, Тренчев и други, Савов е просто никой. Внезапно обаче той става фигура номер едно в предизборната кампания на СДС в София. Из цялата столица няма по-често срещан плакат на сините от Савовия. Желю Желев не е експониран така, както довчера неизвестният преводач, пръв асистент на Леда Милева. На недоумящите антикомунисти, все още пребиваващи тогава в СДС се отговаря, че от щаба на Петко Симеонов налагат това. След спечелените с малко избори през 1991 г. на Савов е дадено почетното място на шеф на парламента. С оформено вече самочувствие на парламентарен лъв Стефан Савов започва да припомня, че е трето поколение парламентарист. Не много премислен ход, защото историята ни припомня, че дядо му Стефанаки се е срамувал да се нарича българин и се е гърчел. А баща му - Димитър Савов е свързал трайно името си като министър преди 1944 г. с далавери с имоти.

В политиката Савов не остави следа, за да бъде величан, както днес политическата върхушка го прави. Партията, която създаде, изведе на първа линия едно политическо недоразумение - Веселин Методиев. Човекът, за когото трябва да има съд някой ден заради нанесени трайни вреди българското образование, министърът, който ще остане с проекта за общ българо-турски учебник по история, заличаващ ерата на турското робство.

Политиците ни обаче говорят суперлативи за Савов, защото самите те се чувстват произведени от нищото, хора на фалшивата слава, знаещи дълбоко в себе си, че не направили нищо полезно за България, а много често дори са я продавали.

Президентът Стоянов пренебрегва антикомуниста Минев!

За разлика от Савов, Илия Минев няма нужда от изкуствена биография. Роден е в Саранево (Септември) през 1917 г. Още като ученик застава на страната на патриотичните сили и получава удари от комунистите. През 1941 г. Минев завършва инженерна химия в Тулуза, Франция. Още на 10 септември 1944 г. новата власт го настъпва с тежък ботуш. Той е осъден на смърт за противодържавна дейност. По-късно смъртната присъда е сменена с доживотна. Илия Минев не се пречупва пред комунистите. Той е един от единиците, които не подписват декларация за сътрудничество с властта и за отказ от идеите си. За това плаща с 27 години затвор, от които 1860 дни карцер - цели 5 години! Който е бил в затвора може да каже какво значи това. Нечовешките страдания на антикомуниста Минев не са оценени обаче от новата власт след 1990 г. „Съжалявам, че не се включи в СДС“, казва днес след смъртта му Желю Желев. Това е или амнезия или цинизъм от страна на бившия председател на НКС на СДС. Той би трябвало да знае много добре, че Илия Минев не беше допуснат да припари до СДС. Още на първия митинг на 18 ноември 1989 Минев беше изтласкан от организаторите на митинга (тогава с това се разпореждаха ярки комунисти като Чавдар Кюранов и Анжел Вагенщайн). По-късно независимото дружество за защита правата на човека беше превзето и представено на „Раковски“ 134 от най-различни хора, но това стана със съдействието на тогавашното ръководство на СДС.

За бившите бекаписти, радетели за перестройка, Минев беше „пандизчия“, „фашист“, „легионер“. В същото време те държаха огнени речи против комунизма на площадите, без да дават думата на единствения оцелял, непредал се антикомунист у нас.

Тези, които са помислили, че през 1997 г. на власт дойдоха вече други седесари, антикомунисти, грешат. В края на 1996 г. близки на Минев предлагат той да бъде взет предвид от Иван Костов в новото СДС. „Кой беше този?“ попитал Костов. След като му обяснили, той се намръщил и дал да се разбере, че идеята не му харесва. Така и в последните си години Илия Минев не успя да прескочи бариерата, която слагаха пред него „християндемократи“ и псевдоборци против комунизма.

На 18 януари при президента Стоянов 8 партии и движения внасят предложение Илия Минев да бъде награден с орден „Мадарски конник“ за заслуги към България. От президентството отговарят след време, че не са получили такова предложение. Вносителите са принудени да направят пресконференция. Огласяват входящия номер: 9401, дело № 107, от 18.01.1999 г. Стоянов отклонява въпроса и така не прави поне този жест на признание към един отиващ си страдалец.

Екипът с участие на Михаил Неделчев, който съставя речник на дисидентите в Източна Европа, получава \$ 500 000. През това време най-истинският дисидент на България умря в пълна мизерия.

Защо типът Минев никога няма да стане моделът Савов?

Поразяващо е единодушието на всички нови властници след 1990 г. към Илия Минев. За тях той е нещо непонятно, плащещо. Как може да издържиш 27 години в ужасните комунистически затвори, как може да излезеш жив след 1860 дни карцер, това е нечовешко. Конформистите не могат преглътнат отдаването на един живот в жертва на патриотичната идея. **За днешните политици и обслужващия ги персонал национализмът е анархизъм, България е крава за доене, а историята може да се пренапише, както кажат от Запад и Анкара.** Как да приемат нещо извънземно за тях като Минев? Абсурдно е. Обясними стават и неприязънта на Петко Симеонов и Желев към Минев, безхаберието на Костов и слушването на Стоянов. **За тях моделът Савов е удобен с безличието си. Типът Минев ги плаши. Затова го оставиха да умре, прекарвайки последните си години в старчески домове, без пари, дрехи и минимални грижи.**

Затова пък самият Нелсън Мандела призна, че има в света един човек, който е поизстрадал и преживял повече време в затвора от него. И това е българинът Илия Минев.

Което значи, че новата ни политическа върхушка не успя да затрие спомена за най-големия български антикомунист и патриот.

Което значи също, че патриотизмът у нас ще има свой паметник, колкото и да е неприятно това на десетпроцентовите ни псевдодемократи.

Волен Сидеров